

På den første årsdag for Sha'aban Ahmad Al-Dalous martyrdom (2004–2024)

Brødre og søstre i Palæstina og alle, der står sammen med os mod tyranni,

i dag markerer vi et år siden **Sha'aban Ahmad Al-Dalous** martyrdom, en søn af Gaza, en hafiz af Koranen, en ung mand af brillans og venlighed. Han burde have været hos os nu, fyldt enogtyve år. Vi burde have fejret hans voksenliv, hans studier, hans drømme. I stedet samles vi i sorg – fordi han blev revet væk fra os med magt, taget fra livet af de mest gemene kriminelle, der nogensinde har gået på denne jord.

Om natten den **14. oktober 2024** brændte himlen over Al-Aqsa Martyrs Hospital rød af ild. Telte, der gav ly til fordrevne, familier, der troede, de havde fundet tilflugt under international lov, blev til en ovn. Inde i et af disse telte lå Sha'aban, der var ved at komme sig efter skader, tilsluttet et drop, med sin mor ved sin side. Angrebet forvandlede deres tilflugt til et bur af flammer. Hans far styrtede ind i flammerne, slæbte børn ud med sin egen krop brændende, men kunne ikke nå sin ældste søn. Hans bror forsøgte at bryde gennem flammevæggen, men blev trukket tilbage. Og mens infernoet opslugte ham, var Sha'abans sidste handling ikke præget af frygt, men af tro: han løftede sin finger i Shahada, idet han proklamerede Guds enhed, mens han vendte tilbage til Ham. Hans mor blev også fortæret af ilden, mens hun kravlede gennem flammerne, hendes krop knækket. Fire dage senere fulgte hans lillebror Abdul Rahman dem i martyrdom.

Dette var ikke ulykker. Dette var ikke naturens tragedier. Dette var bevidste forbrydelser, begået af en besættelse, der har bombet hjem, skoler, moskeer og hospitaler og derefter vovet at kalde slagtingen af børn for "selforsvar". De myrdede Sha'aban, mens han lå såret i en hospitalsgård. De stjal hans liv og dermed den fremtid, han drømte om – om medicin, om ingeniørkunst, om at tjene sin familie og sit folk.

Og hvilket liv han levede, selv i blot nitten korte år. Sha'aban memorerede Koranen som dreng og fyldte sin familie med stolthed. Han udmærkede sig i skolen, opnåede **98 % til sine Tawjihi-eksamener**, hvilket åbnede dørene til alle studieretninger. Han længtes efter at blive læge, men da fattigdom lukkede den dør, forfulgte han datateknik med samme hengivenhed. Selv under krigen nægtede han at opgive sin uddannelse – han gik lange afstande under droner og granater for at finde internetadgang, loggede ind til undervisning midt i bombardementet.

Han var ikke kun en studerende, men en pligtopfyldende søn. Som den ældste søn bar han sin families byrder. Han donerede blod, da Gazas hospitaler løb tør. Han optog appeller på arabisk og engelsk og opfordrede verden til at se, lytte og handle. Han sagde: *"Jeg plejede at drømme store drømme, men krigen ødelagde dem og gjorde mig fysisk og mentalt*

syg.” Men selv i sin fortvivelse fortsatte han med at drømme – ikke for sig selv, men for sin familie, for Gaza, for en morgendag, der aldrig kom.

Hans bror Muhammad kaldte ham “min støtte, min ven, min følgesvend”. Hans mor kaldte ham sin eksemplariske søn. For sit samfund var han en inspiration. Og for verden blev han efter sin martyrdom et symbol. De virale optagelser af hans sidste øjeblikke – hans krop brændende, hans finger løftet i Shahada – rystede samvittigheden hos millioner. Hans historie blev talt om i parlamenter, skrevet i aviser, hvisket i bønner over kontinenter. Sha’aban, en dreng fra Gaza, blev et spejl for menneskehedens tavshed.

Et år er gået, men sorgen er ikke blevet mindre. Hvis noget, er såret blevet dybere. For hver dag, vi vågner uden ham, bliver vi ikke kun mindet om hans fravær, men om den grusomhed, der stjal ham. Vi burde se ham nu, enogtyve år gammel, træde ind i manddommen, måske tage eksamen, måske forlovet, måske bærende på nye håb. I stedet ser vi kun graven, hvor han ligger ved siden af sin mor og lillebror.

Og alligevel er Sha’aban ikke væk. Han er levende hos sin Herre, forsørget på måder, vi ikke kan se. Hans minde lever i hvert hjerte, der nægter at glemme, i hver stemme, der råber efter retfærdighed, i hvert barn i Gaza, der stadig drømmer trods bomberne.

Ære til martyrerne

Må Allah forbarme sig over Sha’abans sjæl, over hans mor Alaa, over hans lillebror Abdul Rahman og over alle, der er faldet. Må Han skænke dem de højeste rækker i *Jannah al-Firdaws*, i selskab med profeterne, de sandfærdige, de retfærdige og martyrerne. Må Han helbrede de levendes hjerter, og må Han gøre deres offer til et lys, der leder os mod retfærdighed og befrielse.

“Og tro ikke, at de, der er blevet dræbt i Allahs sag, er døde. Nej, de er levende hos deres Herre og modtager forsørgelse.”

- Surah Āl ‘Imrān (3:169)

Sha’aban, vi vil ikke glemme dig. Verden kan vende blikket væk, men vi bærer dit navn, dit smil, dine drømme. Du blev revet fra os af ild, men dit lys brænder klarere end det mørke, der forsøgte at opsluge dig.